

TESSA BAILEY

Fangirl Down

SZURKOLÓI SZERELEM

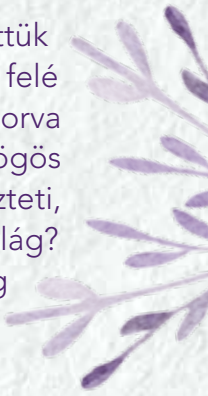
PASSION
VALOGATÁS

Wells Whitaker egykor a golf kiemelkedő tehetsége volt, de mára „sikeres” karrierjéből csak a gyilkos másnaposság, egy gyűjteményre való összetört ütő és egyetlen rajongó maradt. Mindegy, milyen rosszul játszik, a csodás, ragyogó mosolyú, vörös hajú lány mindig ott van a pálya szélén. Ennek azonban vége szakad: Wells egy látványos jelenet közepette feladja a versenyt, hűséges rajongója is végleg hátat fordít neki, és a férfi rádöbben, hogy élete legnagyobb hibáját követte el.

Josephine Doyle talán az utolsó ember, aki még hisz a már saját magáról is lemondó, szívdöglesztő, örökké morcos golfozóban. Amikor a férfi azzal az örült ötlettel áll elé, hogy legyen az új caddie-je és segítsen neki visszakerülni a csúcsra, majd osszák el a versenyen kapott pénzdíjat, igent mond. Josephine szakmai és magánélete is romokban hever, jól jönne neki a pénz...

Ahogy együtt utazgatnak, szikrázni kezd közöttük a levegő. Miközben Wells újra a győzelem felé tör, a lány meglepődve fedezi fel, hogy a mogorva külső egy kedves, figyelmes srácot rejt. Ez a dögös pasi megfésüli a haját, finom falatokkal kényezteti, és közösen akar vele habfürdőzni. Ez a való világ? Wells azonban gyakorlatilag a főnöke, és még a gondolat is nevetséges, hogy egy sportoló beleszerethet a rajongójába... Nem igaz?

PASSION
VÁLOGATÁS

Tessa Bailey

a The New York Times bestsellerírója, minden problémát meg tud oldani, kivéve a sajátját. Összes energiáját inkább a makacs, kitalált, kékgalléros férfiakra, és a hűséges, imádni való hősnőkre használja fel. Long Islanden lakik, messziről kerüli a napfényt és a társasági életet, majd csodálkozik, hogy miért nem keresi soha senki. Tessa szenvedéllyel, lélekkel, szívhez szóló romantikával fűszerezi meg a történeteit, és nála mindig garantált a boldog végkifejlet.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.tessabailey.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VÁLOGATÁS

„Bailey igazi mestere a szellemes szócsatáknak és a romkom sztoriknak. De azok számára, akik a pikánsabb romantikát kedvelik, remek hír, hogy ő a pajzán beszéd Michelangelója, aki úgy bánik a mocskos szavakkal, mint Da Vinci az ecsettel. Az már önmagában igazi művészet, ha egy szerző képes megtölteni az efféle párbeszédet valódi szenvedéllyel – amely során mindkét fél lelkesen mond igent –, és ennek tetejébe még szórakoztató is anélkül, hogy giccsbe fordulna.” *Entertainment Weekly*

„Tessa Bailey könyve a legeslegjobb értelemben véve drámaian szexi és kiemelkedő.” *BuzzFeed*

„Ez a regény telitalálat volt. Először is hogyan lehet az általam egyik legunalmasabbnak tartott sportot olyan izgalmassá tenni, hogy még többet akarok olvasni róla... Nos, ez nagyon is sikerült, engem teljesen lenyűgözött. Josephine egy briliáns karakter – annyira higgadt, és gyakorlatias. Egy igazi ragyogó napsugár, aki ellensúlyozza Wells búskomorságát. Így a két főszereplő tökéletesen kiegészíti egymást, és ezt imádtam. Zseniális történet, alig várom a sorozat folytatását!” *Amazon*

PASSION
VÁLOGATÁS

TESSA BAILEY

Fangirl Down

SZURKOLÓI SZERELEM

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

Én vagyok Wells Whitaker legnagyobb rajongója.

Igaz, hogy a golf fenegyereke látott már szebb napokat is, de hát ez a rajongás lényege.

Vagy *örökre* kitartasz valaki mellett, vagy fel is út, le is út, haver.

Három elengedhetetlen dolog kell ahhoz, hogy egy rajongó bebizonyítsa, mennyit ér.

Első: Lelkesedés. Mutasd meg magad, bébi! Máskülönben csak egy leszel a sok egyforma pólós, khaki nadrágos néző közül.

Második: Állhatatosság. A hazai versenyeket kihagyni nem opció. Egy igazi rajongó mindig jelen van, és *tündököl*.

Harmadik: Hozz magaddal harapnivalót! A golfpályán drága a kaja, és senki sem tud tiszta szívből mosolyogni, miután kifizetett tízennygy dollárt egy hot dogért.

Őszintén szólva, manapság már egy *ötdolláros* ebéd is megterhelő volt Josephine Doyle számára, azonban mindez jelenleg egy cseppet sem érdekelte, mert maga Wells Whitaker közeledett a kilences lyukhoz, a kezdőütéshez. Úgy tűnt, aznap kifejezetten elemében van. Borostás arcával olyan mogorvának tűnt, mint egy medve, és levegőnek nézte a szurkolók felé nyújtott kezét, akik abban reménykedtek, hogy lepacsizhatnak az egykor szép reményű golfozóval. Végighúzta a kezét markáns arcán, megrázta tetovált

alkarját, majd különösebb felhajtás nélkül, olyan könnyedén rántotta ki az ütőt a táskájából, mintha csak egy porszemet söpörne le magáról.

Egyszerűen fenséges látvány volt.

Josephine a fülébe dugta az egyik AirPodját, majd elindította a verseny élő közvetítését. A fülét azonnal elárasztotta a két sportkommentátor, Skip és Connie jókedvű csevegése.

Skip: Nos, mindenki csodásan érzi magát itt, a floridai Palm Beach Gardensben. Kivéve persze Wells Whitakert, akinek a napfény valószínűleg nem segít a másnaposságán.

Connie: Az idei versenysorozat komoly kihívás elé állítja a golfozót, aki huszonkilenc évesen látott már szebb napokat is. Öt éve úgy robbant be a profik közé, mint egy tornádó, és zsinórban bezsebelt három bajnoki címet. És most? Legtöbbször már annak is örülhet, ha túljut az első napon.

Skip: Ma pedig... hát, legyünk őszinték, a Jóisten teremtette golfos égvilágon semmi esélye annak, hogy Wells holnap is a pályára lépjen. És az igazat megvallva, Connie, szerintem ez egy cseppet sem érdekli.

Connie: Ha az éjszakai programjaiból indulunk ki, akkor valószínűleg igazad van, Skip. Elég csak felmenni a netre, és azonnal kiderül, hogy a golf a legutolsó dolog, ami Whitaker fejében jár. Alig hat órája hallgatta ki a rendőrség Mia-miban egy kocsmai verekedés után...

Josephine kikapta a füléből az AirPodot, és a Wells Whitaker márkajelzéssel ellátott nadrágjának zsebébe csúsztotta. Nem is olyan régen Skip és Connie még istenítették Wellst. A rajongói szakmában az ilyeneket sikerdrukkereknek hívták. Csak akkor tűntek fel egy játékos mellett, ha annak jól

ment, és a sikerre nyíló ablak üvege még egy picit sem volt maszatos.

Sebaj. Josephine majd bőven kárpótolja a világot ezekért a Júdásokért.

És ma?

Ma végre alkalma nyílik arra, hogy elmondja Wellsnek: ő még nem írta le. Padlón van? Persze. Ennek ellenére nem írta le. Belenéz majd abba a vérekes szempárba, és emlékezteti rá, hogy a nagysága nem múlhat el csak úgy. Csúpan elrejtőzött az önbizalomhiány, az alkohol és egy olyan mogorva tekintet mögé, amittől még egy kacsa is ledobná a tollát.

Josephine még mindig alig hitte el, hogy ő lett a nyerevényjáték győztese.

Még annak ellenére sem, hogy történetesen hatvanegyszer jelentkezett.

Ebéd és golfflecke Wells Whitakerrel. Egy szerencsés rajongó együtt ebédelhet az egykor kiváló, és hamarosan újra azzá váló Wellsszel, utána pedig golffleckét vehet tőle. Josephine-nek valójában nem volt szüksége a leckére, mivel egy golfpályán nőtt fel, ráadásul egy golftermékeket árusító üzletben dolgozott, és nap mint nap a helyes ütéstechnikára tanította a vásárlókat.

A golf volt az élete. Így aztán alig várta a lehetőséget, hogy végre lelket öntsön a megtört sportolóba. Úgy tűnt, senki más nem vállalkozik a feladatra. Főleg nem a labda- és ütőhordója, vagyis a caddie-je, aki a *Vanderpump, a főnök* című sorozatot nézte a telefonján.

Úgy tűnt, az a maroknyi néző, aki egyelőre még mindig kitartoán követte Wellst, legszívesebben mihamarabb lelépett volna, hogy egy népszerűbb játékost keressen magának. Mielőtt még Wells egyáltalán elütötte volna a labdát, néhányan kiváltak a csoportból, és a klubház felé vették az irányt. Josephine tudta, hogy mindannyian sikerdrukkerek.

Sajnos úgy tűnt, Wells azt fontolgatja, hogy feladja a versenyt, és visszalép. Ez egyrészt azt jelentette volna, hogy Josephine hamarabb ebédelhet, márpedig a zuhanórepülést végző vércukorszintjének egyre nagyobb szüksége volt a feltöltésre. Másrészt viszont jobban szerette volna, ha Wells egy sikeres ütéssel zárja a napot.

Itt az ideje, hogy megmutassa, mennyit ér!

Josephine elővarázsolt és szabadjára engedett egy mélyről feltörő, rajongói üdvrivalgást. Az akció közben sikerült megrémísztenie jó néhány khaki nadrágos férfit.

– Hajrá, Wells! Üsd a lyukba!

A golfozó széles, izmos válla fölött vetett rá egy rezzenéstelen pillantást, így Josephine megcsodálhatta világosbarna szemét és szögletes állát.

– Nézzenek oda! Itt vagy... már megint.

Josephine diadalmas mosolyt villantott rá, és a magasba emelte a tábláját, amin ez állt: WELLS SZÉPE.

– Szívesen.

A férfi borostás arcán megfeszült egy izom.

– Menni fog – formálta némán a szavakat Josephine. Aztán nem tudta megállni, hogy hozzá ne tegye: – Nagyon várom a mai ebédünket. Ugye nem felejtetted el, hogy én vagyok a nyereményjáték győztese?

A férfi mélyről jövő sóhaja egy kisgyereket is elsodort volna.

– Próbáltam elfelejteni, de megjelöltél az Instagram-sztoridban. Nyolcszor.

Tényleg nyolcszor? Josephine esküdni mert volna rá, hogy hatnál megállt.

– Tudod, milyen könnyen eltűnnek a fontos dolgok azon az appon.

– Hát... ez nem tűnt el – morogta Wells, miközben megérintette a száját, amin jól látható seb éktelenkedett. –

Nem bánod, ha most az ütésre koncentrálok? Vagy inkább átfussuk a napi menüt?

– Ne, én rendben vagyok. Sőt, nagyszerűen vagyok.

Josephine összeszorította az ajkát, hogy a mosolya le ne robbanjon az arcáról, és újult erővel emelte magasba a tábláját. A tömegben mindenki őt bámulta – amit sokkal könnyebben viselt, amikor a cinkostársa is vele volt. A legjobb barátjánője, Tallulah, morális támaszként állt mellette, és mindig elkísérte Josephine-t ezekre a rajongói kiruccanásokra. Jelenleg azonban kutatóúton volt külföldön, így Josephine-nek egyedül kellett tartania a frontot a pálya szélén. De őt ez nem zavarta. Örült, hogy a barátjánője megkapta ezt az egyszeri és megismételhetetlen lehetőséget. Ez persze nem jelentette azt, hogy ne hiányzott volna neki borzasztóan.

Josephine lenyelte a torkát feszítő, libatozás méretű gombócot, és figyelmen kívül hagyta a férfit, aki dühödten lóbálta felé a *CSENDET KÉRÜNK!* feliratú táblát.

– A szemed a pályán, ne menj a sűrűjébe, Wells! Egy legenda vagy! – kiáltotta.

– Hölgyem! – csattant fel a táblás ember.

Josephine rákacsintott.

– Befejeztem.

– Helyes.

– Egyelőre.

Wells a fejét csóválva figyelte a jelenetet, majd visszafordult, felvette a megfelelő pozíciót az ütéshez, és... nos, tény, hogy még mindig kirobbanó formában volt. A farizom ereje adja a golfozó ütőerejét, és Wells hátsója volt az egyetlen, ami a karrierje során bajnoki formában maradt. Hogy lepattanna-e róla egy pénzérme? Ugyan már, legyen inkább két ezüstdollár! Visszapattannának formás hátsójáról, és úgy kiüthetné velük a rajongóját, hogy az elterülne a földön. És persze mosolyogva dőlne ki.

– Whitaker régebben még álmában is egy ütéssel teljesítette volna ezt a szakaszt – súgta oda a fiának egy férfi Josephine háta mögött. – Kár, hogy lehúzhatja a végén a karrierjét. El kellene venni tőle a profiknak járó versenyengedélyt, mielőtt még jobban lejárhatja magát.

Josephine hátrapillantott a válla fölött, és a lehető legmegvetőbb pillantással mérte végig a nézőt.

– Épp a nagy visszatérés küszöbén áll. Kár, hogy maga ezt nem látja.

A férfi és a fia egyszerre horkantak fel.

– Ahhoz jókora mikroszkóp kéne, kedvesem!

– A hozzáértőkön kívül ezt más nem láthatja – vetette oda Josephine. – Fogadni mernék, hogy maguk is azok közé tartoznak, akik tizennégy dollárt adnak egy hot dogért.

– Hölgyem – könyörgött a táblás ember –, nagyon kérem...

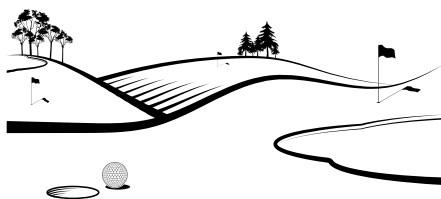
– Elnézést.

Wells megszorította az ütőt, az előtte lévő rövid szakaszra összpontosított, majd lendített. Egykor híres ütéséből ezúttal hiányzott a korábbi kifinomultság.

A labda egyenesen a fák közé repült.

A csalódás hullámként futott végig Josephine testén, egészen a lábujja hegyéig. Azonban nem magát sajnálta, amiért nem lehetett szemtanúja egy nagyszerű pillanatnak, hanem Wellst. Figyelte, ahogy a férfi válla megfeszült, és a feje előrebukott. A fülében csengett a tömeg halk moraja, amely olyan volt, akár a cintányérok csengése. Az ott maradt, gyér nézőközönség lassan eloldalgott, hogy zöldebb, kevésbé lehangoló legelőt keressen magának.

De Josephine maradt. Mert ilyen egy igazi rajongó.

MÁSODIK FEJEZET

Hogy is van az a mondás?

Azokkal bánunk a legkegyetlenebbül, akik a legjobban szeretnek bennünket.

Úgy tűnt, a mondás igaz. Wellsnek egyetlen rajongója maradt – egyetlen túlbuzgó és idegesítően cuki rajongója –, és az első ösztönös gondolata az volt, hogy a lányt okolja a pocskék ütésért. Ami persze cseppet sem volt igazságos, mivel az utóbbi időben épp elég ütést bénázott el anélkül is, hogy a lány a pálya szélén állt volna. Talán végre elérte az önutálat legmagasabb szintjét. Lehet, hogy tényleg az a seggfej lett, akinek a barátai és rajongói kikiáltották a két éve tartó mélyrepülése során.

Bármi is volt az oka, egy biztos: a lány még most is ott állt rendületlenül, bátorító mosollyal az arcán, miután ő egyenesen a nyomorult fák közé bombázta a labdát. Wells képtelen volt elviselni. Tűnjön el, ahogy a többiek is tették! Kopjon le! Ez a vörösésbarna hajú, a márkajelzésével ellátott cuccokban virító, a pálya szélén álldogáló amazon volt az egyetlen ok, ami miatt felkelt aznap reggel – mert mindig ott volt a floridai versenyeken. Mindig. Kivétel nélkül. Nem tudta, hogy a ruhakollekcióját már tavaly beszántották? A Nike is lapátra tette. Jelen pillanatban már annak is örülnie kellene, ha egy korpásodás elleni sampont gyártó cég szponzorálná.

A mentora, a legendás Buck Lee, már arra sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon az üzeneteire.

A világ már réges-régen leírta.

A lány viszont, kezében a táblával, továbbra is a pálya szélén állt.

Wells Szépe.

Jesszus! Meg kellett szabadítania ezt a lányt a szenvedésétől.

És ennek egyetlen módja volt: ha előbb a sajátjának vet véget. Máskülönben a lány eljön majd a jövő héten, jövő hónapban és jövőre is. Üdén, töretlenül és kitartó lelkesedéssel, függetlenül attól, ő hányadik helyen végzett a nap végén a ranglistán. A lány mindig visszatért.

Így hát Wells is mindig visszatért, mert nem akart neki csalódást okozni.

Az utolsó megmaradt rajongója. Az utolsó megmaradt... bármije.

Josephine.

De már nem volt kedve ehhez az egészhez. Nem akart többé megjelenni, és hiábavalóan próbálkozni, hogy visszahozza a dicsőséges napokat. Elvesztette a varázserejét, és soha többé nem találja meg. Ott hevert valahol a fák között, a labdájával együtt. Meg kellett szabadulnia a lánytól, hogy végre abbahagyhassa. Hogy ne kelljen többé minden reggel az elveszett optimizmusát keresgélve ébrednie. Hogy végre békében halálra ihassa magát, és élete hátralévő részében soha többé ne kelljen a golfpályára lépnie.

Persze mindez nem történik meg, ha végigasszisztálja ezt a nevetséges nyereményjátékos ebédet.

– Menj el! – Sarkon fordult, letépte a kesztyűjét, és a klubház felé szivárgó rajongók felé intett vele. Nehezőre esett a lány szemébe nézni, ami nevetséges volt, hiszen nem is ismerte. Legalábbis személyesen nem. És soha nem is fogja. Sokszor váltottak már pár szót a pálya szélén, de minden

beszélgetésük a golfról szólt. Ezek a beszélgetések rövidek voltak ugyan, mégis... valahogy tartalmasak. Fontosabbak, mint egy átlagos csevegés egy nézővel. Kár ezen töprengeni. Ennek vége. – Menj! Kiszállok. – Végül Wells összeszedte a bátorságát, áthajolt a kötélén, és belenézett a lány tágra nyílt, zöld szemébe. – Vége, szépségem. Menj haza!

– Nem.

Wells gúnyos kacajában nyoma sem volt vidámságnak. Fogta a kesztyűjét, és a pályára hajította. Bárcsak a labdát is ilyen pontos ívben tudná elütni!

– Nos, akkor egy szellemnek fogsz szurkolni, mert én kiszállok.

A lány lassan leengedte a tábláját.

Wells mellkasa összeszorult a látványtól, de nem hagyta, hogy az érzelmei kiüljenek az arcára.

– Padlón vagy, de még nem estél ki, Wells Whitaker.

– Figyelj rám, kilépek. Feladom a versenyt. Többé már nincs semmi okod arra, hogy idegyere, Josephine.

A lány mosolya hirtelen felragyogott, és Isten irgalmazzon Wellsnek, mert a helyes kiscsajból egy pillanat alatt gyönyörű nő lett – a felismerésnek persze semmi jelentősége nem volt, hiszen itt és most megszakítják a kapcsolatot.

– A nevemen szólítottál. Még soha nem hívtál így.

Wells ugyebár nagyon is tisztában volt ezzel. Szándékosan nem szólította másképpen, csak a lány által választott becézéven, mert minden más túl személyes lett volna. És kettőjük viszonyában nem volt semmi személyes. Ő egy sportoló, a lány pedig az első számú rajongója – és ennek véget kell vetniük. Vége! El kell vágnia ezt az utolsó szálat is, amely a golfhoz kötötte, különben soha nem lesz képes továbblépni nyomorúságos, kiégett életében. *Huszonkilenc éves volt.*

A pokolba ezzel a sporttal!

És a pokolba ezzel a lánnyal is, amiért rávette, hogy eljöjjen a versenyre, és tovább próbálkozzon!

A helyzet teljesen abszurdnak tűnt, figyelembe véve, hogy Wells most mondta ki először a nevét, pedig a lány már azóta szurkolt neki a kordon mögül, amióta öt éve profi sportoló lett.

– És mi a helyzet a nyereményjátékkal? – kérdezte Josephine, miközben összehajtotta a tábláját, és a mellkasához szorította. – Ebéd és golfflecke Wells Whitakerrel. Én nyertem.

Wells a fák felé intett.

– Nyilvánvalóan nem vagyok elég jó formában ahhoz, hogy leckét adjak neked.

A lány tekintete egy pillanatra végigsiklott a pályán, aztán így szólt:

– Edző vagyok, és talán *én* adhatnék *neked* egy leckét.

Wells erre meglepetten felkapta a fejét.

– Tessék?

– Azt mondtam, talán *én* adhatnék neked egy leckét – válaszolta a lány, de az arcán apró grimasz jelent meg, amikor a kijelentését átfuttatta egy szűrőn, és rájött, milyen pimaszul hangzik. – A családomnak van egy kis golfüzlete a közelben, úgyhogy mindent tudok erről a sportról, amit csak tudni lehet. Az első babacipőm talpán is szögek voltak. – Levette a napellenzőjét, és így... a szeme még nagyobb-nak tűnt. És még igazóbbnek. Wells nem tudta megfogalmazni, hogy miért, de rosszul érezte magát, amiért cserben hagyja ezt a húséges lányt. – Már nem szeretted ezt a sportot. Talán segíthetek, hogy újra megszerezsd. Ezt értettem az alatt, hogy leckét adnék neked...

– Josephine, figyelj rám! Már nem akarom újra megszerezni ezt a sportot. Eladtam a lelkem a golfnak, és semmit sem kaptam cserébe.

A lány levegő után kapott.

– Semmit, leszámítva három bajnoki címet.

– Nem érted. A bajnoki címek semmit sem jelentenek, ha képtelen vagy megismételni a győzelmet. – Wells le-

hunyta a szemét, és hagyta, hogy a szavak igazsága eljusson a tudatáig. Most mondta ki őket először hangosan. – A legjobb, amit tehetsz értem, ha elmész. Válassz egy másik golfozót, akit zaklathatsz, oké?

Az egyetlen megmaradt rajongója megpróbált rezzenéstelen arccal nézni rá, de Wells látta, hogy megbántotta azazal, amit mondott. *Folytasd! Ess túl rajta!* Még akkor is, ha a gondolattól, hogy a lány másnak szurkol, legszívesebben felnyársalta volna magát az ütőjével.

Wells erősen a nyelvébe harapott, hogy vissza ne vonja, amit mondott.

– Csak rossz napod van. Rázd meg magad, és gyere vissza holnap! – mondta Josephine, és hitetlenkedő kacajt hallatott. – Nem hagyhatod csak úgy abba a golfot.

Wells felnevetett, miközben elfordult, és a táskájához ment. A caddie-jének nyoma sem volt.

– A golf már régen elpártolt tőlem. Menj haza, szépségem!

Az ütői közül egy cetli kandikált ki. Összeráncolt homlokkal, két ujjá közé csippentve húzta ki, és látta, hogy egy felmondólevél a caddie-jétől. Már ha egy bár szalvétájára firkantott üzenetet felmondólevélnek lehet nevezni. Wells ahelyett, hogy dühbe gurult volna, csak megkönnyebbülést érzett.

Tökéletes időzítés.

Így legalább nem neki kell kirúgnia azt a szemétládát.

– Wells, várj!

A hátizma megfeszült, amikor látta, hogy Josephine fogja magát, és átbújik a kordon alatt, majd miközben felé kocog, mély vörösésbarna copfja ide-oda leng. Ez szabályellenes volt, de már nem maradt senki, aki tiltakozhatott volna ellene. Az sem tűnt volna fel egy léleknek sem, ha Wells elhagyja a klubot. Kivéve Josephine-nek.

–Vannak, akik még mindig hisznek benned – mondta a lány.

– Tényleg? Hol? – Wells a vállára kapta a táskáját. – Én csak téged látlak.

Ismét sértettség jelent meg Josephine tekintetében, Wells pedig legszívesebben ledobta volna a táskáját, hogy elmondjon neki mindent arról, hogyan hagyta cserben a mentora egyetlen sikertelen szezon után, és ő hogyan jött rá, hogy a támogatói rendszere csak látszatra támogató. A nap végén egyedül maradt, ahogy tizenkét éves kora óta mindig. Csak az érdekelte az embereket, milyen jól üti el azt a kis fehér labdát, és basszus, mennyire utálta ezt! Utálta a játékot és mindent, ami vele járt.

– Itt maradok, amíg mindenki vissza nem jön – jelentette ki Josephine.

A frusztráció úgy karmolta végig Wells gyomrát, mint egy éles köröm. Semmi másra nem vágyott, mint hogy bedobja a törölközőt, és a lány volt az egyetlen, aki megakadályozta ebben.

Erőt vett magán, hogy ne tegye le a táskáját, és ne válaszson ki még egyszer egy ütőt ennek a lánynak a kedvéért, aki makacsul hitt benne továbbra is. Ehelyett inkább a tábláért nyúlt, és miközben tízszeres szemétládanak érezte magát, kettétépte. A két darabot a fűbe hajította, és rákényszerítette magát, hogy Josephine szemébe nézzen, mert nem lehetett egyszerre szemétláda és gyáva is.

– Utoljára mondom, nem akarlak itt látni!

És akkor végre megtörtént.

A lány többé már nem úgy nézett rá, mint a hősére.

És ez egymilliószor rosszabb érzés volt, mint amikor Wells a fák közé ütötte a labdát.

– Bocs az ebéd miatt – mondta rekedten, és kikerülte Josephine-t. – Bocs mindenért.

– És mi van a zöld zakóval?

Wells megtorpant, de nem fordult felé. Nem hagyhatta, hogy bárki meglássa, mit tesz vele ez a két szó – *zöld zakó*.

Főleg ez a lány nem. Az évente Georgiában megrendezett verseny mindenki csak királycsinálónak nevezte. Ha megnyerted a Masters Bajnokságot, automatikusan ikonná váltál. A győztes a hagyományok szerint egy elegáns, zöld zakót kapott, és ezáltal mindenki felett állt, aki még nem szerezte meg. Más néven ezt neveztek a golfozók álmának.

– Mi van vele?

– Egyszer azt mondtad, a karriered nem lenne teljes anélkül, hogy elnyered a zöld zakót Augustában. Ez még hátra van.

Wells úgy érezte, mintha egy jégzilánk fúródott volna a gyomrába.

– Igen, tisztában vagyok veled, Josephine. Köszönöm.

– A célok nem szűnnek meg csak úgy – mondta a lány hajthatatlanul. – Nem adhatod fel a vágyaidat, főleg, mivel keményen megdolgoztál értük.

– De igen. Már meg is tettem.

– Ez szintiszta baromság, Wells Whitaker!

– Nevezd baromságnak, vagy aminek csak akarsz! Nem leszek itt, hogy végighallgassalak.

Ezzel Wells megfordult, és életében utoljára elhagyta a pályát. Igaza volt, senki sem vette észre.

Senki, kivéve Josephine-t. Ő volt az utolsó ember a földön, aki szurkolt neki. Valószínűleg soha többé nem látja. Soha többé nem hallja majd, ahogy a tömegben állva megvédi, nem látja a tábláit biztatóan felbukkanni a baseballsapkák tengerében, és nem tűnik majd fel szokatlan színű haja, amely tökéletesen illett a körülötte elterülő zöld pályához.

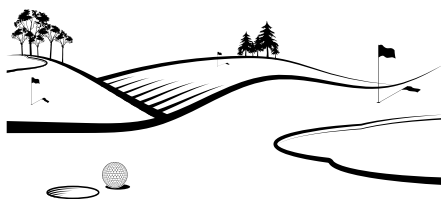
Mindezt sokkal nehezebb volt elfogadnia, mint várta, ennek ellenére megállás nélkül ment tovább. Félúton a parkoló felé ledobta a golftáskáját, és hagyta, hogy az ütők kiszóródjanak belőle. Fikarcnyit sem érdekelt, hogy mi lesz a sorsuk. Arra számított, hogy amikor megszabadul a vállára nehezedő súlytól, könnyebbnek fogja érezni magát.

A szabadság érzése előbb-utóbb eljön majd. Ugye?
Bármelyik pillanatban átélheti.

Amikor azonban visszanézett a pályára, és látta, hogy Josephine még mindig ugyanazon a helyen áll, neki hátal, olyan nyomasztó érzés kerítette hatalmába, hogy menet közben megbotlott. Mégis erőt vett magán, és beszállt a Ferrarijába, majd miközben csikorgó kerekkel kiviharzott a parkolóból, beintett a borostyánnal borított épületnek.

Wells Whitaker örökre végzett a golfal és mindazzal, ami ezzel a sporttal járt.

Beleértve a zöld szemű optimistát is, aki miatt azt kívánta, bárcsak újra nyerne.

HARMADIK FEJEZET

Három héttel azután, hogy feladta a versenyt, Wells résnyire nyitotta egyik égő szemét, de halvány fogalma sem volt arról, milyen nap van. Felőle lehetett június vagy akár december is. Azt sem tudta volna megmondani, nem utazott-e vissza az időben. A valósággal való kapcsolata azután szűnt meg, hogy elhagyta a Palm Beach Gardens-i golfpályát, és hazatért a Miami-ban lévő otthonába. Féktelen piálás. Atyaisten, annyit ivott, hogy úgy érezte, a tüdejét és a gyomrát friss, vastag kátrányréteg borítja.

És bár a fejfájások gonosz mostohája csizmába bújtatott lábával folyamatosan a koponyáján taposott, a végtagjai furcsán bizseregtek. Egy elmosódott emlék gyötrőn bökdöste a tarkóját, akár egy csontos ujj. Ki kellett másznia az ágyból, hogy tegyen valamit. De mit? Nem kellett időre ott lennie a kezdőütnél, nem kellett gyakorolnia, és nem várt rá sajtótájékoztató sem. Semmi dolga nem akadt, csak hogy újra kiüsse magát.

A Jake hurrikán.

– *Bassza meg!*

A karja nyílegyenesen a távirányítóért lendült, miközben a gyűrött lepedőbe gabalyodva igyekezett felülni. Az éjjel hurrikán tombolt. A toronyház tetején lévő lakásában az erős szélén és a korbácsként csapkodó esőn kívül nem sokat érzékelt a viharból. Az utolsó emlékképe az volt, hogy

a hurrikán Palm Beach felé tart, és a fene essen bele, de eszébe jutott a lány. Josephine. Ott lakott, nem? *A családomnak van egy kis golfüzlete a közelben.* Wells emlékezett rá, hogy ezt mondta. Tehát ha nem is közvetlenül Palm Beachen lakott, akkor a közelében. Elég közel ahhoz, hogy elérje a vihar.

Valószínűleg totál idiótára itta magát, mert beugrott neki, hogy az a képtelen gondolat gyötörte, Josephine talán még mindig ott áll a golfpályán, és nézi, ahogy ő elhajt, miközben lecsap a hurrikán. A nevetséges rémkép még a reggeli fényben sem hagyta nyugodni.

Semmivel sem tartozott annak a nőnek.

Nem mintha hivatalosan felkérte volna, hogy legyen az ő első számú rajongója.

Az egyetlen rajongója.

Mostanra valószínűleg már valaki másnak szurkolt.

És ez így van rendjén.

Wells gyomra savtól fortyogott, ahogy bekapcsolta az ágyával szemben álló, száznyolcvan centis tévét, és a hírekre váltott. A pusztítás láttán összeszorult a szíve. A partot kétszáznegyven kilométer per óras szél tarolta le, és özönvízszerű eső áztatta el. Mindenfelé áramszünet és áradások voltak. Autók borultak fel. Némelyik épület oldalát egyszerűen letépte a vihar.

Vajon a lányt is elérte a hurrikán?

Wells lenémította a tévét, és nekidőlt az ágytámlának, miközben az ujjával idegesen dobolt a távirányítón. Ez nem az ő problémája. Ezért van a katasztrófavédelem, amely segít az embereknek az ilyen helyzetekben. Arról nem is beszélve, hogy ő maga sem volt olyan állapotban, hogy bárki-nek is segítsen.

Inkább *neki* volt szüksége segítségre.

Óvatosan elfordította kótyagos fejét, és végignézett a szobán. Mindenfelé eldobált ruhák, üvegek, poharak és

félíg megevett ételmaradékokkal teli tányérok heverték. Totál kiütötte magát, feladta a fehérjediétáját és az edzéstervét. A borotválkozást, a zuhanyzást és az értelmes tevékenységeket úgyszintén. Pár éjszakával ezelőtt rávette magát, hogy kimerészkedjen, de a döntése egy újabb kocsmai verekedéshez vezetett valami bohóccal, aki Wells rossz teljesítménye miatt jókora összeget veszített a fantasy sportfogadáson. Ennek köszönhetően a jobb szeme lila és dagadt volt. Sovány vigaszt jelentett, hogy a másik fickó még rosszabbul nézett ki.

Mivel Wells nem számított az ütésre, pokolian fájt, ugyanakkor a verekedés után megkönnyebbült. Végül is bunyókon nőtt fel. Az iskolában több időt töltött az igazgatói irodában, mint maga az igazgató. Dühös kölyök volt. Neheztelt a világra, amiért a szülei magára hagyták. Lobbanékony volt, és forrófejű.

Aztán feltűnt a színen Buck Lee.

Azon a nyáron, amikor Wells betöltötte a tizenhatot, munkát kapott labdaszedőként a helyi golfpályán, és leginkább annak örült, hogy pár dollárért cserébe csendben röhöghet a gazdag kölykökön. Hol lenne most, ha nem ragadja meg az ütőt, és nem üti el a labdát kétszázhetvenöt méterre, miközben Buck a klubházból figyel?

Valószínűleg nem egy ötmillió dollárt érő lakásban ülne.

És nem idegeskedne egy lány miatt, akit alig ismer.

Wells Szépe.

Győzött a hirtelen rátörő felelősségérzet, így Wells morogva a telefonjáért nyúlt. A menedzsere hetekkel ezelőtt felmondott, és azóta egy szót sem váltottak, de Wells úgy döntött, némi információért cserébe lenyeli a büszkeségét. Máskülönben örökre azon fog rágódni, történt-e valami baj a lánnyal, amíg nem voltak együtt...

Nem voltak együtt?

– Ne viselkedj úgy, mintha a barátnőd lenne! Csak egy rajongó.

Aki hatalmas, ragyogó, derűsen csillogó zöld szemmel nézett rá.

Itt maradok, amíg mindenki vissza nem jön.

– A fenébe!

Vajon a másnaposságtól lüktetett így a feje, vagy valami mástól? Wells nem tudta, és nem is akarta firtatni, miért érez felelősséget egy bizonyos vörös hajú lány iránt. Így hát tár-csázott.

A volt menedzsere, Nate, a harmadik csengetésre vette fel, és amikor megszólalt, a hangja álmosan csengett.

– Remélem, nem azért hívsz, hogy letegyem érted az óvadékot.

– Nem azért. – A tévé képernyőjén egy menedékhelyet mutattak tele emberekkel, akiket a vihar úzött el az otthonukból, Wells pedig vadul pásztázta az arcokat, miközben azt az egyet kereste, amelyről süített a remény és a jókedv. – Tudod, van az a nyereményjáték, amikor a jelentkezők között egy ebédet és egy golfleckét sorsolnak ki.

– Arra a nyereményjátékra gondolsz, amire összesen nyolcvanegyen jelentkeztek?

Wells arca megrándult.

– Nem hiszem, hogy ezt a számot feltétlenül az orrom alá kell dörgölni.

Szinte látta maga előtt, ahogy a régi menedzsere hanyagul megvonja a vállát.

– Miért érdekel hirtelen a nyereményjáték? A klubház étterméből hívtak, hogy lemondad a foglalatást. Gondolhatod, *mennyire* meg voltam döbbenve.

– Pedig nem kellene meglepődnöd rajta, mert kritikán aluli a konyhájuk. – Wells maga elé képzelte, ahogy ott ül Josephine-nel szemben a klubház vakítóan kivilágított éttermében, és érezte, ahogy a pulzusa egy kicsit feljebb kúszik. – A fenébe! Vihettem volna valami menőbb helyre is.

– Teljesen mindegy, milyen a nizzai salátájuk, az a lényeg, hogy nem tartottad magad a megállapodásunkhoz, barátom.

– Nem kell rá emlékeztetned! – csattant fel Wells, és abban a pillanatban fájdalom hasított a szeme mögé.

Vajon Josephine tényleg csalódott volt, amiért nem vitte el ebédelni?

Persze, hogy az volt. Wells évek óta mást sem csinált, csak cserben hagyta.

– Csak add meg a nyertes számát, és békén hagylak – krákkogta Wells.

– Micsoda? – nevetett fel Nate. – Ezt nem tehetem. Hallottál már az adatvédelmi törvényről?

A torkát összeszorító pánik egyáltalán nem volt Wells ínyére.

– El fogom vinni arra a kurva ebédre, érted? Nem szeretem az elvarratlan szálakat.

– Nem akar veled ebédelni. Semmit sem akar tőled.

Wells görcsösen markolta a távirányítót, a híradós riportter hangja pedig tompa morajlássá halkult a fülében.

– Ez mégis mi a fenét jelent?

– Azt jelenti... – nyögött fel Nate, amit a háttérből egy ágyrugó nyikorgása kísért –, hogy én sem szeretem az elvarratlan szálakat. Miután megtudtam, hogy felszívódtál a foglalás ellenére, felhívtam a nyertest, és felajánlottam neki ugyanezt – egy ebédet és egy leckét – egy másik, kevésbé mogorva golfozóval.

– Hogy mit csináltál?! – Wells másnapossága mintha egy pillanat alatt elillant volna, tudata pedig olyan fájdalmasan éles és tiszta lett, hogy szinte beleszédült. – *Ő az én rajongóm.*

– Többé már nem. Felajánlottam, hogy küldök neki néhány Wells Whitaker-émléktárgyat, de azt is visszautasította. Úgy tűnik, a neveddel fémjelzett sörtartóid elvesztették a varázserejüket.

Wells eközben már kint volt az ágyból, és fel-alá járkált, de még arra sem emlékezett, hogyan sikerült felállnia. A padló dől, vagy még mindig részeg?

– Magasról teszek az adatvédelmi törvényre! Csak add meg a számát!

– Esélytelen. Megúsztam per nélkül a közös együttműködésünket, úgyhogy eszem ágában sincs kitenni magam egy jogi hercehurcának, főleg most nem, hogy már nem tőled kapom a fizetésemet.

– Ez őrület! – üvöltötte Wells a telefonba. – Én csak próbálok helyesen cselekedni!

– Késő bánat, haver – vágott vissza Nate, és a hangja Wellsével megegyező hangerőre emelkedett. – Két évig magasról tettél a kötelezettségeidre, és olyan seggfej módon viselkedtél, mint egy elkényeztetett királyfi. Mondjuk, mindig is az voltál, de most, hogy már a játékkal sem tudod ezt ellensúlyozni, senkinek sem kötelessége elviselni a hülyeségeidet. Főleg nekem nem. Viszlát, Wells!

Az ő fülében zúgott a csend.

Te jó ég, de jó lenne egy ital! Rohadt nagy szüksége lenne rá.

Mégsem volt képes megmozdulni, és elsétálni a konyháig egy újabb üveg skót whiskyért. Nate minden szava igaz volt – az egész karrierje alatt úgy viselkedett, mint egy megátalkodott személtáda. Barátkozás helyett oltogatta a többi profi játékost. Nem törődött a rajongóival. A sajtót vagy nyíltan levegőnek nézte, vagy olyan válaszokat adott a kérdéseikre, amiket nem adhattak le a tévében.

Mindennél jobban vágyott arra, hogy bemutasson az egész világnak, és visszabújjon az ágyába. Senki nem várt tőle semmit. Nem volt családja, akiket megbánthatott volna. Nem voltak igazi barátai, akiket felbőszíthetett. És nem volt többé mentora, akinek csalódást okozhatott.

De bármilyen hangosan csábította a feledés, a lány kristálytisza emléke még annál is hangosabban szólította magához.

Jesszus, de idegesítő!

– Együtt fogunk ebédelni, Josephine! – kiáltotta Wells a zuhany felé menet. – A fenébe is, *együtt fogunk ebédelni!*